

Opgaven udleveres til følgende EKA'er: EKA 421152E002		Hovedområde: BSS /Jura	
Prøvens navn: Civilproces			
Opgavetype: Alm. opgave			
Antal sider i opgavesættet (inkl. forsiden): 7			
Eksamensdato: 7. august 2023		Fra kl. 9.00	Til kl. 13.00
Eksamenslokale:			
Tilladte hjælpemidler: Alle – herunder batteridrevet pc som opslagsværk og internetadgang			
Materiale, der udleveres til eksaminanden: Intet ud over opgaveteksten			

Karakteropslag dato:

Senest 04.09.2023

Opgave 1

Hansens personligt ejede virksomhed – Smedemesteren – udførte arbejde i Aarhus. Søren Sørensen kontaktede ham i foråret 2022 for at få lavet en rampe op til hoveddøren i ejendommen beliggende Skovvej 17 i Risskov. Søren fortalte Hansen, at hans forældre, Lise og Vagn Sørensen, ejede huset sammen. De var blevet så gamle, at Søren ordnede mange praktiske ting for dem. Hansen og Søren aftalte at mødes på ejendommen, og de blev her enige om de nærmere detaljer og en pris for rampen. Hansen talte ikke med Lise og Vagn, der sad på terrassen, men de vinkede til ham, og de vinkede også til ham, den dag han monterede rampen på huset.

Hansen fremsendte efterfølgende en faktura til Søren på det aftalte beløb, 51.000 kroner. Søren sendte straks fakturaen tilbage, idet den ifølge Søren skulle udstedes til Lise og Vagn. Hansen fremsendte herefter en faktura til dem, men Vagn ringede ham op dagen efter. De havde ikke bestilt rampen, der skulle gøre det muligt for Sørens datter at besøge dem i kørestol. De var i øvrigt pensionister, og de havde derfor slet ikke så mange penge.

Hansen ønskede ikke at bruge penge på advokat, så han udtog en stævning med påstand om betaling af 50.000 kroner. Hansen var i tvivl, om Søren havde indgået aftalen på egne eller på hans forældres vegne, men han valgte at udtage stævningen mod Søren, idet han gjorde gældende, at Søren var forpligtet til at betale, idet han havde indgået aftalen om rampen på egne vegne. Hansen sendte samtidig en kopi af stævningen til Lise og Vagn.

Søren havde kontaktet advokat Gregersen, der rettidigt indleverede et svarskrift med påstand om frifindelse. Det blev til støtte for påstanden om frifindelse gjort gældende, at Søren havde indgået aftalen på Lise og Vagns vegne.

Gregersen gjorde i svarskriftet endvidere gældende, at sagen ikke skulle behandles efter retsplejelovens kapitel 39 om mindre krav. Hansen kunne ikke opdele sit krav for at omgå retsplejelovens betingelser for behandling i småsagsprocessen. Retten traf, efter at have hørt

Hansen, afgørelse om at fortsætte sagens behandling uden at anvende retsplejelovens kapitel 39 om mindre krav, og den indkaldte parterne til et forberedende retsmøde.

Hansen kontaktede nu advokat Petersen, der, efter at have gennemgået sagen, fortalte Hansen, at det var en fejl at anlægge sagen mod Søren, der ifølge Petersen havde indgået aftalen på vegne af Lise og Vagn. Petersen ville derfor på det forberedende møde anmode retten om at ændre sagsøgte til Vagn Sørensen. Petersen kendte ægteparret fra andre sammenhænge, og selv om de efter hans opfattelse begge hæftede, idet de ejede ejendommen sammen, var der ikke grund til at inddrage Lise, der var blevet alvorligt syg, i sagen.

Gregersen og Petersen mødte på det forberedende møde, og spørgsmålet om at ændre sagsøgte til Vagn Sørensen blev drøftet. Retten tilkendegav i den forbindelse, at betingelserne for at ændre sagsøgte ikke var opfyldt. Petersen burde derfor i stedet bl.a. overveje at inddrage andre parter i sagen. Petersen oplyste herefter, at sagsøger ville adcitere Vagn, og sagen blev udsat på det.

Da Vagn fik meddelelse om ad citationsstævningen, kontaktede han advokat Nielsen. Vagn oplyste i den forbindelse, at han og Lise for to år siden havde solgt et litografi til Hansen. De havde købt litografiet sammen på deres bryllupsrejse, men havde ikke plads til det mere. De solgte det derfor billigt til Hansen, der samlede på kunst. Hansen betalte aldrig, og de havde ikke gjort mere ved det, idet der kun var tale om 2.000 kroner, men når der nu var en sag, ville de have det med i den.

Nielsen indleverede på vegne af Vagn rettidigt svarskrift med påstand om helt eller delvis frifindelse, idet Søren havde indgået aftalen om rampen på egne vegne, og idet Vagn havde en fordring på 2.000 kroner for litografiet.

Petersen gjorde i en efterfølgende skriftveksling gældende, at påstanden vedrørende fordringen på 2.000 kroner ikke kunne fremsættes, idet Vagn ikke var rette sagsøger.

Nielsen oplyste, at han ikke havde talt med den alvorligt syge Lise om kravets fremsættelse under sagen, men han gjorde i øvrigt bl.a. gældende, at det ikke kunne få betydning for andre end Vagn, at kravet blev fremsat under sagen.

Retten afsagde herefter kendelse om, at påstanden vedrørende fordringen på 2.000 kroner kunne fremsættes i sagen. Hansen kærede rettidigt kendelsen til landsretten, der afviste kæren med den begrundelse, at kære krævede Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Spørgsmål

- 1. Var det korrekt at fortsætte sagens behandling uden at anvende retsplejelovens kapitel 39 om mindre krav?**
- 2. Var det korrekt, at betingelserne for at ændre sagsøgte til Vagn Sørensen ikke var opfyldt?**
- 3. Var kendelsen om, at påstanden om fordringen på 2.000 kroner kunne fremsættes i sagen, korrekt?**
- 4. Krævede kære af kendelsen om påstanden på 2.000 kroner Procesbevillingsnævnets tilladelse?**

Opgave 2

Frida Frederiksen, der boede i Hjørring, var begyndt at cykle landevejscykling for sjov. Hun ville dog gerne have en god cykel. Nogle cykelvenner anbefalede Eriks Cykelbiks, der havde en butik i Odense, men også solgte cykler på nettet. Hun besøgte derfor hjemmesiden, hvor hun chattede med en medarbejder, der foreslog, at hun kom på besøg i den fysiske butik for bedre vejledning. Frida havde dog allerede besluttet sig for, hvilken cykel hun ville have, og derfor bestilte hun den med det samme. Den kostede 27.500 kroner. Da hun også skulle have noget cykeltøj, aftalte de, at hun skulle komme forbi butikken i Odense og ved den lejlighed tage cyklen med hjem.

Næste lørdag kørte Frida til Odense. I butikken blev hun ekspederet af Erik. Han fortalte om butikken og hele konceptet, herunder at han drev butikken i personligt regi for at være personlig ansvarlig over for kunderne. Erik var en god sælger, og han fik overtalt Frida til at ændre sit cykelkøb til en anden cykel, som Erik mente passede bedre til hendes cykelmønster. Han fremhævede også, at den var med det moderne og fantastiske gode Cento gearsystem. Prisen for denne cykel var 33.000 kroner.

Da cyklen først skulle samles, kunne hun ikke få den med tilbage. Erik tilbød, at han kunne tage den med til Randers, når den var færdig. Han fortalte med et smil, at han alligevel opholdt sig i Randers det meste af sin sparsomme fritid, da han havde en kæreste i byen.

Som aftalt hentede Frida cyklen fredagen efter i Randers og glædede sig til weekendens cykeltur. På den første tur var hun dog ikke helt tilfreds med gearskiftet. Hendes cykelvenner var enige om, at det skyldtes, at hun havde valgt det billige Cento system i stedet for et ordentligt mærke. Frida blev rasende og skrev straks til Erik. Hun havde mistet tilliden til Erik og cyklen og ville have handlen til at gå tilbage. Erik afviste ethvert krav og meddelte, at hvis hun ville mere, måtte de mødes i retten i Odense, idet han henviste til den underskrevne købsaftale med følgende klausul:

”Værneting - Ethvert mellemværende skal afgøres ved Retten i Odense.”

Frida indgav herefter stævning til Retten i Odense med påstand om, at Erik skulle anerkende, at ophævelse af købet af cyklen var korrekt. I et rettidigt afgivet svarskrift afviste Erik, at der var grundlag for at lade handlen gå tilbage. Han mente, at der ikke var mangler, og at Cento var et godt gearsystem.

Retten fandt Fridas anbringender noget usammenhængende og anmodede hende derfor om at præcisere sine anbringender i et skriftligt indlæg, der skulle afleveres senest onsdag den 1. marts. Frida blev lidt bekymret for, om hun kunne håndtere sagen selv og rettede derfor henvendelse til advokat Hanne Hansen. Hanne Hansen anmodede tirsdag den 2. marts retten om en udsættelse med replikken til den 15. marts, idet hun var på vej på ferie og ikke havde nået at se på sagen. På grund af travlhed hos retten, tog retten først stilling til anmodningen efter, at Erik fredag den 10. marts havde anmodet retten om at afvise sagen på grund af fristoverskridelsen. Retten besluttede herefter at give udsættelse med replikken til den 15. marts.

Den 15. marts indgav Hanne Hansen replik. Hun påstod heri, at sagen skulle henvises til Retten i Hjørring, idet Frida som forbruger var berettiget til at anlægge sag ved sit eget hjemting. Hun var derfor heller ikke bundet af værnetingsaftalen. Endvidere anmodede Hanne Hansen om, at der blev udmeldt syn og skøn til vurdering af, om Centos gearsystem var ”moderne og fantastisk” som påstået af Erik eller ”det billige Cento system” som hævdede af Fridas venner.

Retten tilkendegav, at sagen tilsyneladende var noget kompliceret og besluttede derfor, at sagen ikke skulle behandles efter reglerne om mindre krav. Frida og Erik var enige i dette.

Herefter afviste retten anmodningen om henvisning og udsatte sagen på overvejelser om udmeldelse af syn og skøn.

Spørgsmål

- 1. Var rettens beslutning om at udsætte sagen til den 15. marts korrekt?**
- 2. Giv en begrundet redegørelse for, hvor Frida kunne have anlagt sagen.**
- 3. Var rettens beslutning om ikke at henvise sagen til Retten i Hjørring korrekt (det skal ved besvarelsen forudsættes, at der var værning ved Retten i Hjørring efter rpl. § 244)?**
- 4. Hvilke overvejelser bør retten gøre i forbindelse med anmodningen om udmeldelse af syn og skøn?**